

Floris springt uit bed en zoekt naar zijn treintje.
Het ligt niet bij de spoorweg die hij bouwde.
Het ligt ook niet tussen zijn knuffelberen.
Het ligt niet onder de stapel vieze kleren.
Waar ligt het treintje toch?
Gevonden!
Het lag onder het voorleesboek!

Floris komt de woonkamer in, en net dan komt opa toe.
Na een laatste “Da-ag!” en een kus, vertrekt mama naar haar werk.
“Ah, dag Floris,” zegt opa. “Heb je al ontbeten?”
“Opa, mijn treintje is kapot! Wil jij het maken?”
“Ja, zeker. Eet jij ondertussen je boterham op.”

Floris neemt een hap, en dan nog één, en dan nog één ... En bij al die happen vallen er kruimels op zijn bord. Maar wacht even, als Floris nu eens al die kruimels op een rijtje legt, dan lijkt het wel een spoor ... Een spoor waar een trein over kan rijden! Of een spoor dat je kan volgen in het bos ... Spannend! Ondertussen doet opa nieuwe batterijen in het treintje. Zo, gemaakt! Nu toetert de trein weer!

Opa wil de trein aan Floris geven, maar roept verbaasd uit:

“Floris, wat ben je aan het doen?”

“Ik maak een spoor voor de trein!”

Het kruimelspoor ligt nu over de hele tafel,
de boterham ligt vergeten naast Floris' bord.

“Kom, Floris, niet zo treuzelen! Eet maar snel je boterham op.”

Opa veegt de kruimels op een hoopje. Geen tijd om te spelen!

Nu kleren aandoen, tandenpoetsen, haren kammen.

Het treintje moet overal mee naartoe.

Dan wandelen Floris en opa naar school.

“Opa”, vraagt Floris, “kunnen we langs de lange weg? Ik wil naar de grote treinen kijken.”

Opa kijkt op zijn horloge. Als ze zich haasten, dan kan het nog net ...

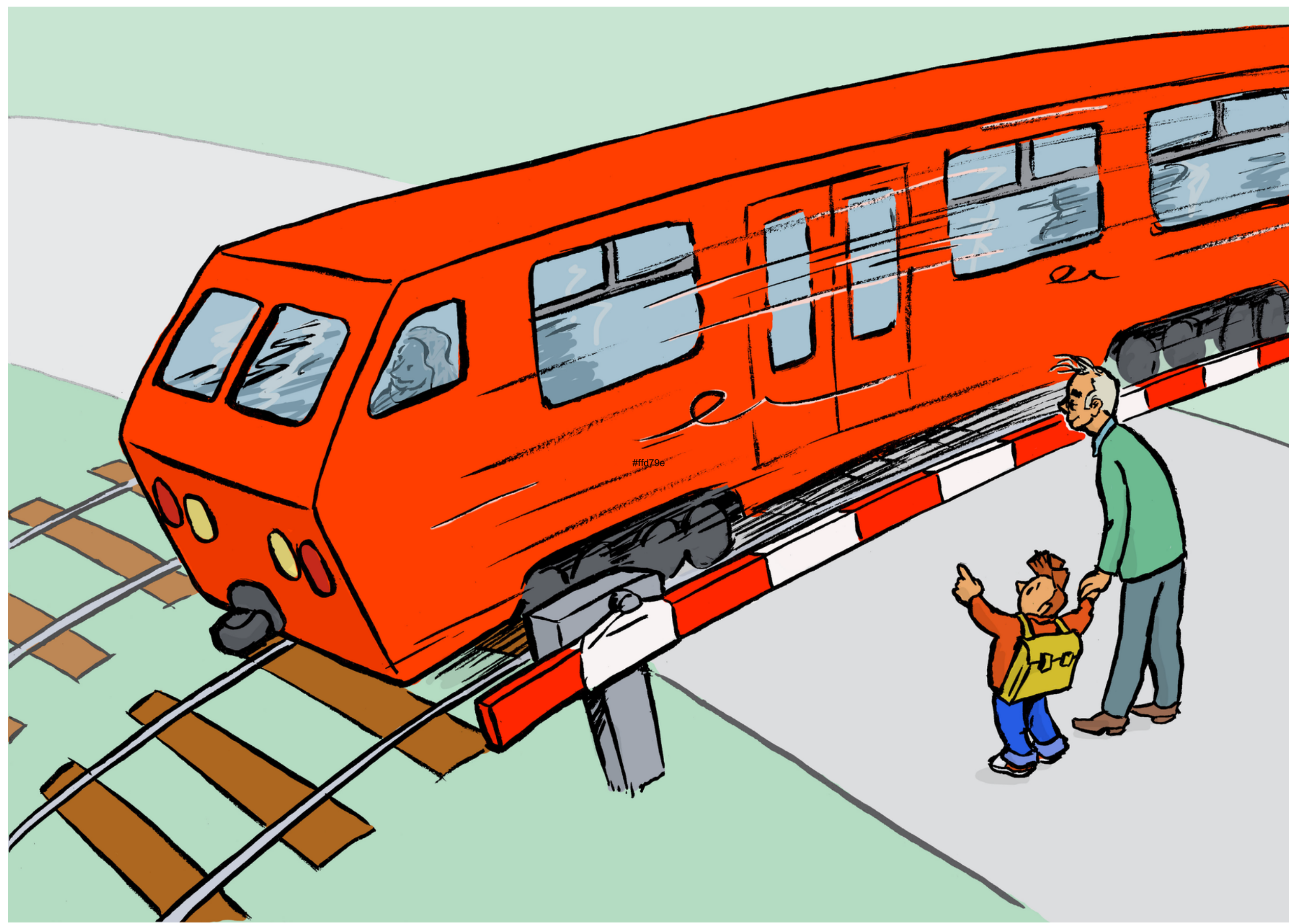
Maar Floris denkt niet aan haasten. Hij denkt aan het kruimelspoor. Hij raapt steentjes langs de weg, die hij achter zich laat vallen. Zo maakt hij een mooi spoor. Kan hij steeds de weg naar huis weer vinden!

“Floris, niet zo treuzelen,” zegt opa. “Straks komen we te laat!”

In de verte horen Floris en opa de seinen aan de overweg vrolijk rinkelen. De slagbomen gaan omlaag, de trein komt eraan!
Snel, snel, verder wandelen, dat ze de trein goed kunnen zien!
Floris en opa komen buiten adem toe, net wanneer de trein voorbijraast.
Wat is dat toch leuk om naar te kijken! Nu nog even wachten tot de slagbomen weer opengaan, en dan, geen getreuzel meer, recht naar school ...

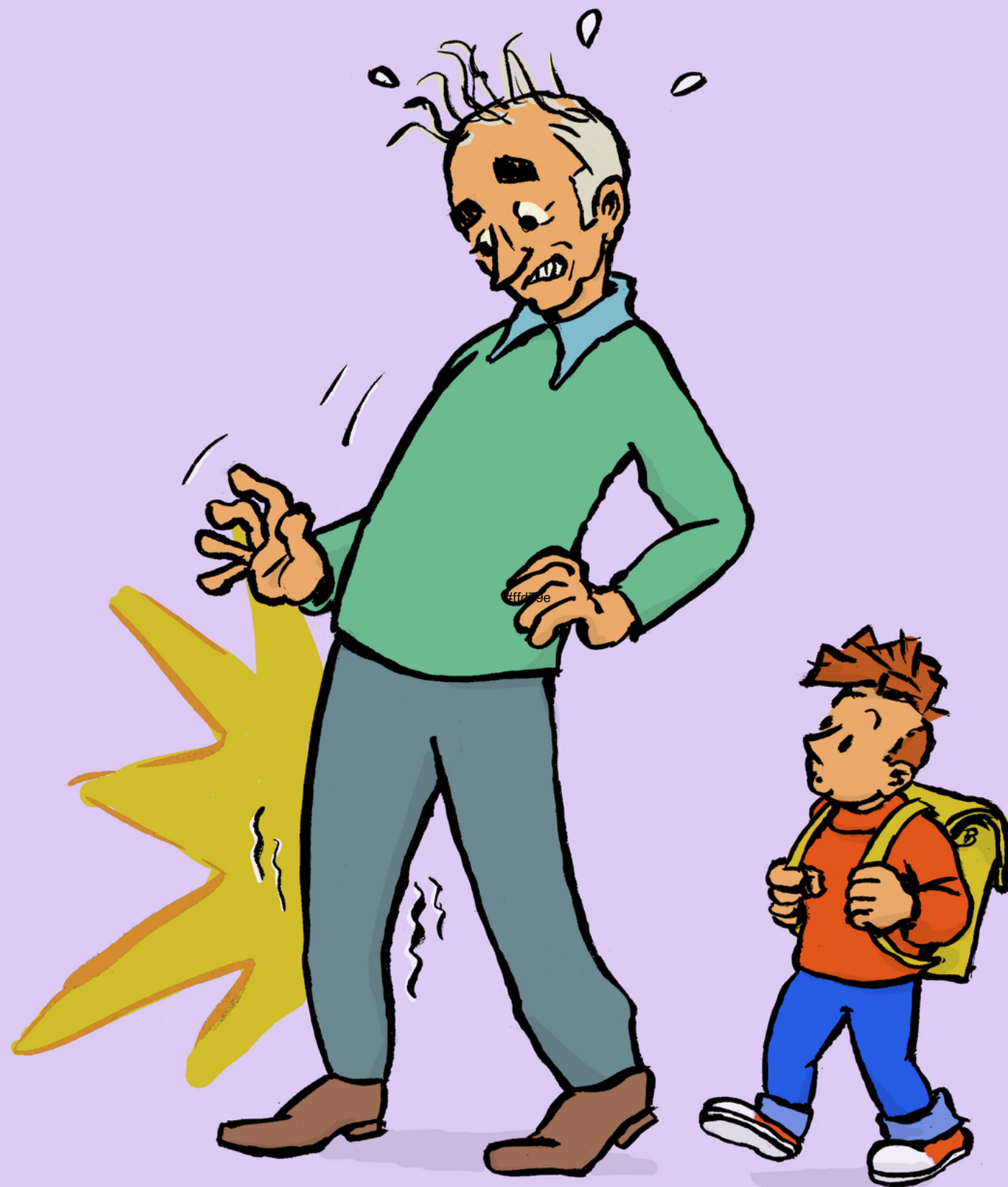
Maar wacht even ... Nu slaat opa aan het treuzelen ...

Wat gebeurt er toch?

Zijn schommelbeen zit los!

Opa heeft maar één been. Om toch te kunnen stappen, heeft opa een vals been met een valse voet. Dat kan je eraan zetten, en ook weer losmaken. Floris noemt dat valse been het schommelbeen.

Normaal gezien zit het schommelbeen van opa goed vast, maar nu is het losgekomen... Opa draait de hendel weer stevig vast. Want met een los been kan je niet goed stappen!

Wanneer Floris en opa eindelijk aankomen op school, is het stil op de speelplaats ... Ze zijn te laat! De bel is al gegaan!

Opa brengt Floris snel naar de klas.

“Goeiemorgen Floris!”, zegt juf Sarah wanneer ze Floris ziet. “Je bent te laat ... Wat is er gebeurd?”

“Wel,” vertelt Floris, “het schommelbeen van opa was losgekomen, en ik heb een spoor gemaakt, en...”

Opa zwaait nog eens naar Floris.

En Floris, die vertelt alles vrolijk aan zijn juf.

“Floris! Opstaan!”

Floris doet zijn ogen open en rekt zich uit. Wat is het nog vroeg!
Mama geeft hem een zoen en zegt: “Kom, tijd om op te staan. Opa
komt zo. Vandaag brengt hij jou naar school.”

Mama werkt in een andere stad en moet altijd vroeg vertrekken.
Daarom komen opa en oma helpen. De ene dag komt opa, de andere
dag oma, en soms komen ze ook samen.

Elke dag is het een beetje anders.

Als opa hier is, denkt Floris, moet ik hem mijn speelgoedtreintje tonen.

Dat maakte gisteren plots geen geluid meer.

Opa kan dat vast oplossen.

Maar waar is mijn treintje nu ook weer?